

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 2 (275)

Неділя, 3 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Інформаційне повідомлення

про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України

1 липня 1960 р. відкрився Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

Пленум затвердив такий порядок денний:

Про підсумки весняної сівби, догляд за посівами та підготовку до збирання врожаю і проведення заготівель сільськогосподарських продуктів в 1960 році.

З доповіддю по цьому питанню виступив Голова Ради Міністрів Української РСР Н. Т. Кальченко.

В обговоренні доповіді взяли участь товариші: А. І. Гайовий — секретар Дніпропетровського обкому КП України, П. Ю. Шелест — секретар Київського обкому КП України, В. В. Скрабін — секретар Запорізького обкому КП України, П. П. Козир — секретар Вінницького обкому КП України, Л. І. Найдєк — секретар Черкаського обкому КП України, Д. П. Піснячевський — голова виконкому Харківської обласної Ради депутатів трудящих, О. П. Ляшко — секретар Сталінського обкому КП України, М. К. Лазуренко — секретар Львівського обкому КП України, В. К. Клименко — секретар Луганського обкому КП України, Г. А. Турбай — голова виконкому Кіровоградської обласної Ради депутатів трудящих, М. Д. Бубновський — секретар ЦК КП України, І. Т. Назаренко — голова виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих, М. М. Стахурський — секретар Житомирського обкому КП України, О. М. Мужичський — голова виконкому Полтавської обласної Ради депутатів трудящих, Я. І. Лисенко — секретар Станіславського обкому КП України, М. В. Хорунжий — голова виконкому Одеської обласної Ради депутатів трудящих, М. С. Слівак — міністр сільського господарства Української РСР.

Пленум ЦК КП України продовжує свою роботу.

Через труднощі — до успіху

Задум позмагатися з Ярославом Чижем захопив мене зразу ж, коли я дізнався про його славі діла.

На початку минулого року прийняв я групу свиней. Взяв зобов'язання — за рік відгодувати 1500 голів і здати державі 1200 центнерів м'яса. На нараді в Києві мені пощастило зустрітися з Ярославом Семеничем. Розповів про себе, про свою роботу, а потім і позмагатися вирішили. Пізніше навіть сфотографувалися на пам'ять. Великою радістю для мене було те, що знавший свинар прийняв мій виклик.

Настали дні копіткої роботи. Треба було відразу ж налагодити годівлю і догляд, щоб не тільки збільшити середньодобовий приріст ваги, а й знайти шлях до відчутного зниження собівартості продукції. В минулому році кожний центнер свинини обійшовся артілі більш як по 700 карбованців. А мені дуже хотілося присадити цю цифру хоч би наполовину.

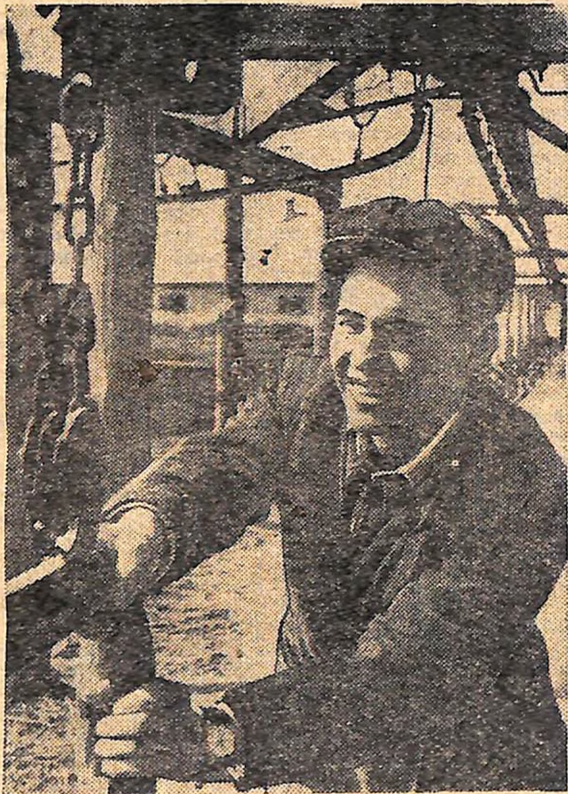
Кілька днів тому одержав запрошення на районну нараду випускників середніх шкіл і вирішив підбити свій перший підсумок. Сіли ми із зоотехніком і бухгалтером колгоспу, почали рахувати центнери, карбованці...

Приємно було мені сповістити на нараді юнакам і дівчатам, які зібралися з новелькими атестатами зрілості, про те, що до 25 червня відгодував 587 свиней і здав державі 446 центнерів м'яса. За останні два місяці кожний центнер приросту живої ваги обійшовся артілі вже не в 350 карбованців, як того хотілось мені в перші дні роботи, а в 188 карбованців, а в травні ще дешевше — 170.

Середньодобовий приріст ваги тварин при невеликих затратах коштів на корми у минулому півріччі турбу-

вав мене найбільше. На відгодівлю я щоразу ставлю принаймні 400—450 голів. Раніше таку групу доглядали вісім—десять свинарок. Це дає неабияку економію

Тепер кількість поголів'я в артілі децю зменшилась: частину свиней продали державі. Щоб створити надійну базу на наступний рік, довелося збільшити кількість разових свинюматок.

коштів, знижує затрати праці.

Але на півдорозі не зупиняюсь, продовжую пішуквати додаткові джерела виробництва м'яса. Одним з таких джерел є продумана годівля тварин. З настанням весни на ферму пішов безперервний погін зеленої маси. А не так давно я почав давати свиням збираним м'ясо. За рахунок цього виробництво м'яса було збільшено більше ніж вдвоє, а середньодобовий приріст ваги тварин був доведений до 550—600 грамів.

За моєю пропозицією на відгодівлю тепер переводимо свиней у двомісячному віці. Так легше комплектувати групи і, крім того, поросята краще ростуть. Денний приріст їх ваги збільшується на 100—120 грамів.

Це перші успіхи. Але вже вони дають право сьогодні сказати, що взяв мною зобов'язання виконаю і вийду переможцем у змаганні з Ярославом Чижем.

Л. ЛУКАШЕВСЬКИЙ,
свинар колгоспу імені
Леніна, Олександрійського району.

Початок радянсько-австрійських переговорів

ВІДЕНЬ, 1 липня. (ТАРС). Сьогодні в урядовому будинку на Баль-хаузплац почалися переговори між Головою Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущовим і членами австрійського уряду на чолі з федеральним канцлером Ю. Раабом і віце-канцлером Б. Піттерманом.

На переговорах обговорюються найважливіші питання, які цікавлять обидві сторони.

Від'їзд з Москви президента Індії Раджендра Прасада

Після перебування в Москві, поїздки в Ленінград, Київ і Сочі 1 липня з радянської столиці відбув у Сталінабад президент Республіки Індії Раджендра Прасад з особами, які його супроводять. По дорозі на батьківщину він проведе кілька днів у Таджикистані і Узбекистані.

На Внуковському аеродромі, прикрашеному державними прапорами Ін-

дії і СРСР, главу індійської держави проводжали товариші О. Б. Арістов, Л. І. Брежнев, М. Г. Іглатов, Ф. Р. Козлов, А. І. Микола, заступники Голови Президії Верховної Ради СРСР М. М. Органов, Т. Кулатов та інші офіційні особи, а також представники трудящих Москви.

Л. І. Брежнев і Раджендра Прасад обмінялись промовами.

Радість Володимира

ПЛЕНУМУ ЦК КПРС

Так тримати

Дріжджовики Маловісківського спиртзаводу викопали шестимісячне завдання на 126 процентів. Їх зобов'язання — до кінця року дати понад план 150 тонн високоякісної продукції. А щоб додержати слова, треба достроково завершити ремонтні роботи.

Здати в експлуатацію цех на 5 днів раніше строку! — так вирішили комсомольці. На ознаменування для відкриття липневого Пленуму ЦК КПРС з гарячим зав'язанням трудяться недавні десятикласники оператор Віталій Комайгородський, його помічник Борис Бровченко, формувальниця Софія Крутофал, пакувальниця Діана Кобренюк та інші.

М. РОМАНЮКОВ,
завідуючий виробництвом.

— Чудово! — вигукнув юнак, і його обличчя розплилося в посмішці. Двигун потужного «МАЗа» після обкатки працював безвідмовно.

Радість Володимира Іванюка — слюсаря-моториста авторемонтних майстерень Кременчукгесбуду зрозуміла: справи йдуть прекрасно. До дня відкриття Пленуму ЦК КПРС бригада зобов'язалася відремонтувати 8 моторів. І слово своє ремонтники додержують.

В особистому житті юнака теж сталися приємні зміни. Його, ударника комуністичної праці, недавно прийнято кандидатом у члени партії. Володимир став заочником Полтавського інженерно-будівельного інституту.

Радісно живеться, чудово працюється, бо поруч вірні друзі, які живуть за правилом: «всі — за одного, один — за всіх». Коли Володимир прийшов сюди працювати учнем слюсаря, молодий комуніст бригадир Петро Беляков взяв шефство над ним, допоміг опанувати тонкощами ремонтної спра-

ви. Колишній повачок тепер передає трудову естафету іншим.

Безліч справ у Володимира Іванюка. Він — комсорг бригади, голова первинної організації ДТСААФ, піонервожатий четвертої школи, активний учасник художньої самодіяльності.

О. ШКАНДИБА.

Комсомолка Лілія Головенко вперше переступила поріг Кіровоградського агрегатного заводу для того, після одержання атестату зрілості. Тепер вона — краща шліфувальниця заводу. Кожна третя деталь, відшліфована передовою виробничницею — зверхпанова.

На знімку: Лілія ГОЛОВЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

Першості не здамо

Серйозним екзаменом для нашої молодіжної бригади було урядове завдання, яке одержав завод «Червона зірка»: до 1 травня виготовити 15.000 сівалок «СКГН-6». Кожний працював з подвоєною енергією: адеж бригада боролася за звання комуністичної. І ми вийшли переможцями, завоювавши перше місце серед червонозорівців. Бригада одержала перехідний Червоний прапор обкому комсомолу, а члени бригади — Почесні грамоти ЦК ЛКСМУ. Тоді ж нам було

присвоєно звання колективу комуністичної праці.

Кожний з нас вчиться в школі робітничої молоді або технікумі, а інститут передового досвіду, організований на нашому заводі, ми закінчили всією бригадою. Формувальник Анатолій Ляшенко в цьому році навчатиметься без відриву від виробництва в Харківському політехнічному інституті, а я — в Київському.

В. КОЛОТ,
бригадир ливарного цеху сірого чавуну.

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ — ЗНАЧИТЬ ВИСОКОПРОДУКТИВНО

І знову в похіді наша енергійна юнь — у похіді за технічний прогрес. Сурмачами на цей раз — комсомольці агрегатного заводу. Рух за перемогу комуністичної праці вони поєднали з рухом за найшвидше впровадження нової техніки, автоматизації, за нове використання внутрішніх резервів. Комсомольці заводу взяли шефство над впровадженням автоматичної лінії, виготовлення бункерного устаткування, впровадженням раціональних пропозицій, мета яких — замінити ручну працю механізованою. Вони звернулися до всіх молодих робітників, інженерно-технічних працівників і службовців промислового підприємства міста із закликом підтримати їх.

Першими підхопили покли, звичайно, ударники і члени бригад комуністичної праці. У конкурс по винахідництву і раціоналізації, оголошений міськкомом комсомолу, включилася вся бригада комсомольської праці заводу «Червона зірка».

яку очолює модельник Валентин Лазаренко. У цій бригаді обмірковується кожний технологічний процес, кожна операція. Раціональні пропозиції членів бригади дали заводу десятки тисяч карбованців економії на рік. Серйозними суперниками передовиків і претендентами на призові місця в конкурсі є слюсар цього ж заводу М. Одеський і технолог М. Коваленко, які заочно вчать у політехнічному інституті.

Особливо яскраво проявляється трудовий героїзм молодих кіровоградців на передодні липневого Пленуму ЦК КПРС. До дня його відкриття комсомольці другого механоскладального цеху заводу «Червона зірка» введуть в дію напівавтомати газоелектрозварки.

Змагання за дострокове виконання зобов'язань набуло небувалої розмаху. Молодь комсомольської будови — Кіровоградського

м'ясокомбінату вже ввела в дію першу чергу холодильника, а в найближчі два місяці буде здано й другу.

Напружено змагаються комсомольські групи будівельного управління № 1. Поки що найкраще йдуть справи в групах Анатолія Ворони і Ольги Кавницької. А хто вийде переможцем — довідаємось наприкінці першої половини липня.

Нові загопи робітників в ці дні стають під знамена комуністичної праці. Днями почесного знання удостоєно 5 робітниць вагоноремонтного заводу. Молодь міста включилася в естафету «Відкриємо скарби технічних знань».

За велику справу взялася комсомолія. Саме життя, крилаті плани семирічки кличуть її на нові звершення.

В. СОКУРЕНКО,
секретар Кіровоградського міськкому ЛКСМУ.

Нарада редакторів комсомольських газет і журналів

1 липня в Центральному Комітеті ВЛКСМ відбувалася нарада редакторів комсомольських газет і журналів. Вона була присвячена роботі молодіжної преси в зв'язку з постановою ЦК КПРС «Про завдання партійної пропаганди в сучасних умовах».

Доповідач перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов проаналізував діяльність молодіжних газет, спинився на завданнях, які стоять перед юнацькою пресою в світлі постанови Центрального Комітету партії.

Після доповіді відбувся жвавий обмін думками.

На нараді виступив заступник завідуючого відділом пропаганди і агітації ЦК КПРС по союзних республіках О. В. Романов.

(ТАРС).

ТРЕТЯ СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ЗАКІНЧИЛА СВОЮ РОБОТУ

30 червня закінчила свою роботу третя сесія Верховної Ради Української РСР п'ятого скликання.

Верховна Рада прийняла постанову, в якій передбачено заходи, спрямовані на значне поліпшення культурно-освітньої роботи серед трудящих республіки.

Сесія одностайно прийняла закон про охорону природи Української РСР. Також прийнято закон про судоустрій Української РСР, Закон про бюджетні права Української РСР і

місцевих Рад депутатів трудящих.

У зв'язку з прийняттям закону СРСР від 7 травня 1960 року «Про завершення переведення в 1960 році всіх робітників і службовців на семи- і шестигодинний робочий день» Верховна Рада УРСР внесла зміни у статтю 99 Конституції Української РСР.

Верховна Рада затвердила Укази Президії Верховної Ради Української РСР, прийняті в період після другої сесії.

Розмова про резерви

Сесія обласної Ради депутатів трудящих, яка відбулася цими днями, обговорила питання про роботу місцевої і кооперативної промисловості та перспективи її розвитку. Із звітами виступили А. Н. Козлов — начальник обласного управління місцевої промисловості, Г. С. Бойко — начальник обласного управління харчової промисловості і голова правління облпромадрин Д. Т. Пересунько.

Рік у рік в області збільшується випуск товарів широкого вжитку і продуктів харчування, поліпшується побутове обслуговування трудящих. У першому півріччі місцева промисловість дала населенню різних товарів більш як на

200 мільйонів карбованців, а всього за рік їх випуск зростає у два з половиною рази.

У своїх виступах депутати зазначили, що в місцевій і кооперативній промисловості є ще значні внутрішні резерви, використання яких дозволить значно поліпшити її роботу.

По обговорюваному питанню сесія ухвалила відповідне рішення.

СТАНЕМО ЮНКорами

Наша комсомольська газета почала виходити. Це дуже добре! Моя подруга і я, вчорашні десятикласниці, хочемо, щоб вона була справжнім другом, ширим порадником для тих, хто вперше виходить на трудову стежку.

А ми, в свою чергу, станемо твоїми юнкорамі, «Молодий комунар».

Г. КАДРУС,
Т. ЮФРЯКОВА,
стержнівці Бобринецької РТС.

Хочеться, розгорнувши свіжий номер своєї комсомольської газети, знайти відповідь на те, що хвилює тебе.

А понад усе цікавлять нас, механізаторів колгоспу «Россия», звичайні діла, героїчні трудові будні розвідників майбутнього — комуністичних бригад. Адже й наша бригада бореться за це високе звання.

А щоб «Молодий комунар» став справжнім дзеркалом життя цих чудових колективів, ми самі ж повинні творити газету. З радістю стану її юнкором.

Віктор ПЕТРЕНКО,
тракторист.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
3 липня 1960 р. 2 стор.

ТУТ ЧЕКАЮТЬ ТЕБЕ, ВОЖАТИЙ

Важко тепер пригадати, хто першим подав цю хорошу думку. Ясно лише одне: ініціатива належить самим піонерам, які проживають у трьох корпусках по вулиці Калініна, 32.

Якось восьмикласниця Бетя Сігалова завела розмову з подругами:

— Сумно стало у нас у дворі, порожньо. Одні поїхали у табори, інші — в гості, на екскурсії. А ми ніяк не можемо організувати свій відпочинок. Чому?

І справді, чому?

— Давайте створимо піонерський загін. Адже у нас у дворі багато піонерів, — вирішили дівчатка.

Ця пропозиція сподобалася всім. Покликали хлопчиків, і ті також її підтримали. А ввечері зібрався всі піонери двору. Обрали «керівників». Головою ради загону стала Бетя Сігалова, ланковими — Володя Михайленко, Тамара Кураца і Люда Черемісіна. Відбувся перший збір загону.

Відтоді щодня о сьомій годині у двір вибігають 18 піонерів на ранкову фізичну зарядку, а увечері — на лінійку. Скрізь тепер вони разом — всім загonom. Недавно взяли шефство над дитячим садком № 21. Хлопчики очистили для малят ігровий майданчик, побілили стовпчики, обкопали і поливають дерева. Дівчатка допомагають вихователкам. Малюють завжди че-

кають і з радістю зустрічають своїх бажаних гостей, які знають стільки цікавих казок, веселих ігор.

Випускається також загонова стінгазета «Дружба».

Вдячні піонери Тетяні Михайлівні Федоровій, викладачу фізкультури школи № 24. Кілька днів вона проводила з ними фізичну зарядку, допомагала влаштовувати змагання з легкої атлетики.

Хорошу справу почали піонери будинку № 32 по вулиці Калініна. Бажають вони робити екскурсії, походи, споруджувати спортивний майданчик. Вони мають намір придбати на зароблені гроші за здані дві тонни металевого лому спортивний інвентар, хочуть влаштувати у дворі концерти художньої самодіяльності, але не знають, як краще все це організувати. Конче потрібна їм хоч би маленька кімната для штабу і бібліотеки.

Міський комітет ЛКСМУ повинен зацікавитися потребами юних піонерів, виділити з числа кращих комсомольців, передових виробничників вожатого.

Спільно з Палацом піонерів, домоуправлінням слід подбати про організацію змістовного відпочинку всіх дітей, які залишилися на канікули в місті.

А. РОДІН.

м. Кіровоград.

В ДОБРИЙ ЧАС!

Відбувся випускний вечір одинадятикласників, які вчилися в Аджамської вечірній школі сільської молоді Кіровоградського району. 17 вихованців успішно склали екзамен, одержали атестати зрілості. Грунтовні, міцні знання виявили шофер колгоспу

імені ХХ з'їзду КПРС Борис Короленко, комбайнер сільгоспартілі імені Леніна Іван Михайлюк, завідувача сільмагом Віра Андріяшевська, діловод Аджамської середньої школи № 1 Марія Сидоренко та інші.

Т. СИДОРЕНКО,

вчитель.

„НАШ САШКО“

Відтоді в колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС кожного дня почуєш:

— У Сашка справи пішли непогано!

— Наш Сашко виступав на районній нараді передових тваринників.

— За прикладом нашого Сашка дояркам працювати Анатолій Кітченко з колгоспу імені Фрунзе і почав змагатися з Сашком за 3.000 літрів молока на фуражну корову.

А через три місяці новина: Олександр Дрюченко веде за собою й інших. За його прикладом тринадцять хлопців пішли працювати на фермі доярками.

Оце недавно облетіла колгосп і пішла за його межами, по всьому району звістка про те, що молодий дояр майже в три рази підвищив надой молока. Колись група була найгіршою. На добу корови ледве давали по 2—5 літрів молока, а тепер — по 8 і більше.

І дівчата на фермі вже без реготів, серйозно говорять:

— Такий чого завгодно доб'ється. Допустили перебої з кормами бригадир Маринський і завідувач фермою Чорний, знизились надой, Дрюченко наш зразу — в районну газету! Читали його замітку «Чому коливаються надой?» Дісталось потім обом!

— Та він же навіть голову колгоспу не пощадив. І про нього написав у газету статтю, яка називається: «Тов. Швендик... тікає від корів». Бо вболіває він не тільки за свої, а й за колгоспні зобов'язання. Як же не написати в газету, коли група корів уже тиждень без доярки? Хіба ж буде від них молоко? От і написав. І правильно зробив.

А пізно ввечері, коли молодь поверталася з клубу, тільки й чути було:

— Він найкраще виступав на концерті. От здорово читає Степана Олійника! Кишки болять од сміху!

А це знов загомоніли в колгоспі:

— Молодий дояр «наступає на п'яти» кращим дояркам Марії Бондаренко і Галіні Пашенко...

— Він і агітатор хороший! Все знає, про все розкаже!

— Це й в інститут готується вступити на заочний відділ! І коли він тільки встигає все робити? І на роботі, і в самодіяльності, і по нарадах їздить, і в газету пише, і бесіди проводить... Скільки це треба годин на добу мати, щоб всюди встигнути?

— Бо ж наш Сашко — комсомолец, — відповідає кожен.

М. ТКАЧУК,

Кіровоградський район.

Токар заводу «Червона зірка» комсомолец Вячеслав Правда — ударник комуністичної праці. А його кращий друг, слосар Микола Чеботов, теж бореться за це почесне звання. Любить Микола і токарну справу. Тому Вячеслав охоче ділиться з другом своїм досвідом.

Ставши на трудову вахту на честь липневого Пленуму ЦК КПРС, друзі щоденно виконують змінні завдання на 115—130 процентів.

На знімку: В. ПРАВДА і М. ЧЕБОТОВ за токарним верстатом.

Фото Г. Вискривченка.

ЧИТАЧІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ

ЯК МИ В УМАНЬ
ЗІБРАЛИСЯ...

Дружний наш інструментальний цех. У соціалістичному змаганні ми перше місце по заводу тримаємо. Відпочивати теж любимо разом. Отож і вирішило наше комсомольське бюро: організувати, всім цехом поїхати у вихідний день в місто Умань, у Софіївський парк. Скільки радощів було, коли довідалась про це молодь!

За два тижні наперед зробили комсомольці заявку на автомашину. Було вирішено виїхати 25 червня о десятій годині ввечера. Всі підготувалися до поїздки, сподівалися чудово провести недільний день. Настрій в суботу у молоді був чудовий. Та, на наше горе, тов. Чабаний, заступник директора, був саме не в настрої: не дав дозволу на машини. І повідомили цю прикру новину за 15 хвилин до закінчення зміни. Отак один тов. Чабаний зумів усім зіпсувати хороші плани на вихідний день.

Дуже обурена цим молоді нашого цеху.

М. МАЛЕТА,
секретар комсомольського бюро інструментального цеху заводу «Червона зірка».

Г. ПЕТРИЧУК,
шліфувальниця.

НА СЦЕНІ —
КУЛЬТАРМІЙЦІ

Як добрих помічників, зустрічали у Єлисаветградському Будинку культури учнів Олександрійського культосвітнього технікуму, які приїхали на практику. І вони виправдали наші сподівання.

З перших же днів гості організували агіткультбригаду, яка користувалась великим успіхом у колгоспників. Перед кожним концертом читалися короткі лекції.

Культармійці виступили з лекціями-концертами у кожній бригаді артілі «Дружба», на тваринницьких фермах і в польових станках. Найбільше колгоспникам сподобались виступи Миколи Жабокрицького, Катерини Панкової, Олени Сіренко, Галіни Дудник.

В Будинку культури практиканти влаштували вечір зачитань і відповідей на тему «Наука і космос», ус-

ний журнал «Сторінки життя», а також кілька вечорів молоді.

О. КОНДРАТЕНКО,
працівник Єлисаветградського Будинку культури.

Олександрівський район.

ЗА СЛОВОМ — ДІЛО

Як зустріти наступний Пленум Центрального Комітету нашої партії? Чим порадувати Батьківщину в ці дні? Такі питання глибоко запали в свідомість нам, комсомольцям і молоді Хмельівської РТС.

На трудову вахту на честь липневого Пленуму стала землерийна бригада. Члени її — Леонід Гуржос і Олександр Нікішов готують зараз силосні траншеї для закладання грубок і соковитих кормів. По 130—150 процентів норми дають вони щодня.

На відповідальному посту — виробовуванні автотракторних двигунів — трудиться комсомолец Віктор Гончаренко. Його роботою задоволені всі: продуктивно працює юнак.

Прикладом для ремонтників є член бригади комуністичної праці електрик Василь Волошин, який також взяв на себе підвищене зобов'язання на честь знаменної дати.

О. СИНІЦЬКИЙ,
механік Хмельівської РТС.

ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ.

На станції Користовці в привабливому, мальовничому місці поблизу річки відкрився піонерський табір. Тут відпочиває понад 120 дітей залізничників Знамянського відділення Одеської залізниці. До їхніх послуг — хороший спортивний майданчик, піонерська кімната з різними іграми, радіола, музичні інструменти, книги. Кожен зможе зайнятися своєю улюбленою справою. Зараз дівчата готуються до спортивних змагань, розучують нові пісні.

Протягом літа тут відпочине ще 120 школярів.

В. ПРАВЕЦЬКИЙ,
помічник машиніста Знамянського паровозного депо.

П'ЯТЕРО їх було у Оксани Олексіївни. Таких маленьких, втішних пустунів. Найстарший Дмитрик до першого класу збирався. Про це мріяла і шибетушка Люба. Петрусь тільки-но починав робити перші кроки, а доньки Раїса та Галочка ще не вміли навіть говорити.

Тішилися мати свою дитвору. Зупинявся світанками біля ліжок батько, милуючись ніжною сонною посмішкою. А вона так і цвіла на рум'яних, нічим незатьмарених обличчях малля.

Не знала мати, не гадав батько, що їхні діти розбредуться по світу.

У грозовому 1941-му Дмитро Костянтинович Проскоченко разом з тисячами своїх земляків пішов на фронт, на фронт!.. А перед очима заплакана, в глибокій зажурі дружина, перелякані голівки дітей і рученята, ті крихітні рученята, що так тягнулися до нього в останню мить.

Не судилося Дмитру Костянтиновичу дожити до Дня перемоги. Повернувся з фронту тяжко поранений і влітку 1944 року помер.

Кажуть, одне горе веде завжди за собою інше. Хвороба прикувала до ліжка Оксану Олексіївну. Діти залишилися без догляду. Та прості радянські люди мають чуйне, ласкаве серце. Любу й Петю взявся виховувати дідусь з сусіднього села, а Раю і Галю було влаштовано до дитячих будинків. Найстарший син Дмитро знайшов притулок серед бійців Радянської Армії.

Відтоді і втратила мати сліди своїх дітей. Очуняла трохи, піднялася на ноги, почала розшуку. Тяжким був біль розлуки. Шукала мати дітей, шукали і вони її.

І ось прийшла перша радість. Оксана Олексіївна одержала складений трикутником конверт з штампелем «Воинское». Це був лист від Дмитра... Він писав, що живий, здоровий, весь час перебував у одній з частин нашої армії.

Минуло ще довгих п'ятнадцять років. Оксана Олексіївна, нарешті, натрапила на сліди Раїси. Від людей почула вона, що дочка знаходиться у Первомайському дитячому будинку. Поїхала туди, але спіткала невдачу. За кілька днів до її приїзду дитячий буди-

нок було розформовано. Тут Оксана Олексіївна дізналася: обидві молодші доньки спочатку були разом, але потім Галю відправлено до дитячого будинку кудись у Росію, а Раю — в місто Ананьїв, Одеської області. Дальші розшуки нічого не дали, і мати повернулася додому. Та справу вирішив довести до кінця син Митя. Згодом він встановив: Раю знаходиться в Борщанському будинку, Котовського району, на Одещині.

— Мамо, — сказав якийсь він. — Ви, мабуть, спочиньте, а ми поїдемо з Любою розшукувати Раю і Галю.

У Борщанському дитячому будинку повідомили, що Раїса закінчила десятирічку і одержала призначення на постійну роботу вожатою у Косянську восьмирічну школу в цьому ж районі. На крилах ладні були летіти Дмитро і Люба до своєї сестри, яку ледь-ледь пам'ятали з дитинства.

На шляху поблизу села Кос зустрілася смуглява дівчина в картатій хустині і в сиренському демісезонному пальтечку.

— Чому вона на нас так подивилася, Любо? З цікавості, чи може...

І в цю мить у неспокійній тривозі забилося Дмитрове серце.

— Давай розпитаємо у неї, куди нам далі йти.

Хороше, на душі, коли все в твоїх руках спориться, коли знаєш, що твоя праця і ти потрібні людям! Чотири роки тому прийшла на ферму артлі імені Шорса Клара Калишук. А зараз вона перша доярка в Кіровоградському районі.
На знімку: Клара Калишук.
Фото А. Скворцова.

М. СТОЯН

ПІДПИС У ЩОДЕННИКУ

Щоденники, учнівські щоденники! Акуратні і чисті, дбайливо загорнені у старенький номер газети... І в чорнильних плямах, без палітурок... За кожним із них вирине його господар, багато, дуже багато сумних і веселих школярських бувальщин та історій, і, якщо хочете знати, навіть драм.

...Пролетить тиждень — і в щоденнику внизу, справа, з'являється підпис батька. Іноді той підпис легкий, повний радості, як оті п'ятірки та четвірки, а іноді важкий, повний печалі, як горьовані трійки та гірка двійка...

Про один підпис я й хочу розповісти і дітям, і батькам.

І. На уроці історії вчитель розповідав про події у Франції, про королів і війну. А Дорошенко, Віктор Дорошенко з останньої партії, рум'яний, повнощокий, вчора пострижений, мов пологений, і від того ще більш капловухий, повідав своїм сусідам про якусь ковбасу... На фізиці виконував алгебру, на алгебрі читав фізику, а на уроці хімії співав на весь голос:

ОПОВІДАННЯ

«Танцювала баба з дідом, Загубила торбу з хлібом...»

З іншим би — розмова коротка: не хочеш учитись, порушуєш дисципліну, заважаєш товаришам — гуляй на вулиці, адже ти, хлопче, у восьмому класі... А з ним... У кого ж підніметься рука, щоб відкрити двері й вигнати зі школи круглого сироту?! Але хлопень стався усе зухвалішим і нестерпнішим. Жив він, зовсім безрідний, у бабусі, чужої йому людини. До восьмого класу був у дитбудинку, а потім його взяв на патрунування колгосп. Бабуся доглядала, як свого рідного внука, усе свого рідного внука, усе свого мав, та й колгосп не відмовляв у допомозі.

А він знати нічого не знав, виростав бешкетником.

Все було випробувано — класні, піонерські збори, учком, стінні газети, виліки на педагогічну раду. Не раз давав слово, а наступного дня порушував його.

— Стривай, дівчино, як тебе звуть і чи далеко до села Кос? — озвася Дмитро.

— Раю, — промовила незнайома, — а до Кос — рукою подати.

І пішла далі.

— Зачекай, скажи нам, — звернулася Люба, підходячи ближче до дівчини, — не чула ти, працює у ва-

В СІМ'Ю

шому селі вожатою Раїса Проскоченко?

— Та це ж я... А що хіба?

— Раю?! Жадана несподіванка! І як повірити? Невже можуть бути такі щасливі випадковості?

— Сестричко... рідна наша... ти... — шепотіли в міцних гарячих обіймах.

Сльози радості котилися з дівочих очей. Кліщами стискав горло якийсь клубок. Та зайві і непотрібні були в ту мить слова.

Кілька днів погостювали. А потім всі троє поїхали до матері.

Не зачинялися двері у хаті Проскоченків від гостей і відвідувачів, які приходили вітати Оксану Олексіївну і її дітей з довгожданим поверненням Раїси.

Не знають в сім'ї лише про долю Галини. Де вона тепер? Хто зігріє її сирітство в тяжкі дні, замінить найдорожчу, наймилішу людину в світі? Проте ніхто не втрачає надії, що скоро, можливо, навіть дуже скоро, до матері в рідний Чорний Ташлик, Вільшанського району, приліне радісна звістка.

За вікном глибока ніч, а в будинку сім'ї Проскоченків не гасне вогник, не затихають пісні.

— Митю, — легенько торкнулася синової руки Оксана Олексіївна, — ану, заспівай отієї, про рушничок.

І син, покірний волі матері, завів:

Рідна мати моя, ти ночей не доспала І водила мене у поля край села...

Знайому, близьку серцю пісню підхопили всі діти. ...Оживе все знайоме до болю:

І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов...

В очах Оксани Олексіївни кришталем заблестіли сльози. Їй здавалося, що вона найщасливіша в світі.

М. ФЕДОРОВИЧ.

У С І М І Ш К И

Марноатлет

В хлопця сили, — що в слона:

Зміг підняти б сам коня.

І за «ваду» отаку...

Сторожує на току.

О. ШКАБОЙ.

Дозволив

Максим у ліжку вмощувався спати,

Дружина ще хотіла почитати.

— Ну, що ж, читай, — дозволив їй Максим, —

Лише в кімнаті світло погаси.

К. ОВЕРЧЕНКО.

Помічник

Батько — в чайну, син — за ним.

— Я на поміч, тату,

Ділько з ним, із тим гірким:

Буду допивати.

Р. ПОПОВИЧ.

Жертва природи

— Чому ти, зайчику, це в прося

Із лісу рідного забрів?

— Бо лев прогнав за те, що косо

Дивлюсь я, брате, на звірів.

П. РОМАНЕЦЬ.

МОЛОДІЖНІ СТОРІНКИ

В РАЙОННІЙ ГАЗЕТІ

Доїчі на місяць ново-георгіївська районна газета «Прапор комунізму» вміщує молодіжні сторінки. Готує їх позаштатна редакторка, у складі якої секретар та інструктор РК ЛКСМУ тт. Лященко і Воробійов, секретарі комсомольських організацій.

На цих сторінках молоді передовики району діляться своїм досвідом роботи. Юнкори розповідають про трудові будні колгоспної молоді.

Так, редакція підготувала матеріал про комсомольсько-молодіжку механізаторську ланку Григорія Шурика, яка вирощує кукурудзу на площі 600 гектарів без застосування ручної праці. Бригадир навчально-виробничої бригади Глинської середньої школи т. Маленченко виступив із статтею про організацію праці на обробку кукурудзи, картоплі, цукрових буряків.

Позаштатна редакція створила п'ять комсомольсько-молодіжних постів у селах Глинської, Іваново, Великій Андрусівці, Григорівці.

Щоб поговорити з тобою, — почав секретар.

— Вам і без мене наказали багатю.

— А я хочу, щоб ти мені розповів про все.

— Нема мені про що говорити.

— Отакої! А про ковбасу, про спізнання? Про «бабу з дідом»?

Мовчав. Очі додолу опустив. Лівим чоботом тер правий.

— Дорошенко, скажи мені: все в тебе є?

— Що є?

— Хліб, до хліба, одяг, взуття, книги, зошити, гроші на кіно?

— Є.

— Ти думав над тим, чому тобі все це дають?

— Думає.

— Чому?! Підняв очі, щось зле спалахнуло у них:

— Ви мені хлібом не докоряйте... Мені його дають, бо батьків моїх німі розстріляли... Партизанами вони були...

Вчителі замітали. В коридорі, отам за вузькою щілиною дверей ніби пролетіли, неначе зашумів, прибіг. І стихло все...

Вчителі дивились на Шукака. Всім здавалось, що він розгубився.

А той заговорив якось важко, схвильовано:

— Вікторе, ти думаєш, що одному тобі принесла горе війна?

Хлопець не відповідав. Дивився кудись у вікно, де з пір'їною у дзьобі на облепелій гілці сидів горобець.

Секретар відкинув полу піджака, дістав з лівої кишені свій партійний квиток, підніс його до очей Віктора. Там, між листками була фотографія. З неї дивився юнак-красень, у військовій

„Заводські хлопці“ ТЕАТР

До чого ж всі вони різні, ці заводські хлопці! Розбишакуватий Ігор, тиха, завжди замислена Шура, темпераментний Серго, весела і завзята Галина, розсудливий, небагатослівний Михайло, лірична Таня... Проте всіх їх єднає щедре, благородне серце, великий закон дружби та гарчача ненависть до підлоти, підлабузництва і егоїзму.

Це вони, прості юнаки та дівчата у робітничих спеціалках, своїм теплим живим словом, постійною увагою повернули до чесного життя колишнього злодія Вапо, це вони самовіддано гасили пожежу, а коли сталося нещастя, віддали обгорілому товаришу шматочки власної шкіри.

Я бачу, наші герої вас зацікавили. Ви хотіли б з ними ближче познайомитися, дізнатися про їх дружбу, кохання, мрії? Будь ласка! Всі вони живуть на сцені Псковського російського театру у п'єсі І. Шура «Заводські хлопці».

П'єса молодого Кіровського драматурга І. Шура не належить до числа видатних творів радянської драматургії. В ній багато декларативності, сухого режонерства, є ряд штучних

положень. Та й характери діючих осіб виписані не найкращим чином. Тому при роботі над драматичним матеріалом перед режисером і творчим колективом постали труднощі.

Режисер В. Істомін-Касторовський багато і плідно попрацював над текстом твору. В результаті ряду купюр сюжет п'єси став більш стрункішим, а мова героїв чіткішою.

Перш за все, п'єса стала в його трактуванні комедією. І це, мабуть, вірне рішення. Жанрові зарисовки життя молодих робітників, побудовані на живих і точних спостереженнях автора і театру, найбільш цікаві у виставі.

А зараз ми познайомимо вас з виконавцями головних ролей. У виставі зайняті, головним чином, молоді артисти.

Цікаво трактує роль колишнього правопорушника Вапо В. Туманов. Всею в трьох картинах поляється Іван, але ми бачимо, як поступово змінюється його характер, як погані звички поступаються хорошим. Героєм Туманова, насамперед, життєво достовірний. Автор вдало передає драму людини, над якою тяготіє ганебне минуле.

Образ веселого, дотепного грузина Серго з добрим гумором і захопленістю грає К. Крючков. Серго — це буря смішних реплік, шаленої енергії, неімовірних вчинків.

Підкріює своєю щирістю К. Єфименко у ролі Шури — молодого і до смішного наївної робітниця. Вона дуже любить свого Михайла, але ніяк не наважиться освідчитися. А він такий недогадливий!

Дещо відрізняється від своїх товаришів Ігор (арт. О. Клемантович). Єдиний син відомого московського вченого, він ріс розбещеним юнаком. Раю пізнав жінок, почав пиячити. Відчувши, що котиться все нижче та нижче у болото безпутності, Ігор покинув рідний дім і влаштувався на завод. У виконавці О. Клемантовича Ігор — людина глибока, вдумлива, прониклива; зовнішню він спокійний, урівноважений. Однак, думається, що, граючи Ігоря твердим, занадто спокійним, артист недостатньо уважний до переживань свого героя, до його внутрішнього розладу.

Дуже прямолінійно, загальноно трактує заслужена артистка РРФСР Л. Деримарко роль матері Ігоря.

Кілька слів про художнє оформлення (художник Г. Попов). Воно вирішено лаконічно, образно, хоч трохи бідне.

Ось ми і познайомилися з виставою Псковського театру. Сподіваємось, що, незважаючи на ряд недоліків, вона сподобалася нашій молоді.

Б. МИХАЙЛОВ.

Слова ніби вдарили, били хлопця. В його очах з'явилися сльози. Він розгублено поглядав на секретаря і мовчав. Обличчя пекло вогнем, а руки дрібно тремтіли.

— Я не з докорами прийшов. Вас же в класі тридцять чотирь. Подумай, що було б, коли б кожен на уроці співав, кричав. І не докоряти хлібом прийшов тобі — хочу, щоб ти людяно став. Бойовою, гордою, як батьки твої. Скільки в тебе двійок?

— Чотирь.

— З яких предметів?

— З алгебри, російської, хімії і фізики.

— Ого! А до кінця чверті ще далеко. Зможеш виправити їх?!

(Далі буде).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

3 липня 1960 р. 3 стор.

Сторінки недільного ДНЯ

ЩАСТИ ВАМ, МОЛОДІ!

Зранку біля Єлисаветградської селищної Ради почали збиратися люди. Між ними тільки й розмови було, що про комсомольське весілля, яке мало відбутися того дня.

І ось весільний поїзд автомашин, увітчаних червоними стрічками і живими квітами, прибув із села Плешково. Грає духовий оркестр. З легкої виходять молоді — Олександр Недостоев і Раїса Глоба. Їх всі добре знають у колгоспі «Дружба». Раїса — одна з кращих доярок в артілі, комсомолка. Та й Олександр сумлінною працею заслужив повагу людей.

У супроводі своїх друзів Олександр і Раїса направляються в будинок селищної Ради. Тут їх вітають голова колгоспу т. Снісаренко, секретар парторганізації т. Ткаченко, секретар Олександрівського райкому комсомолу т. Кириченко. Зачитується заява молодих про взаємну згоду створити молоді сім'ю, вручаються посвідчення про одруження.

— Щастя вам у житті, — бажать присутні. — Хай буде лише мир і злагода у вашій сім'ї.

Коли повернулися у Плешково, весільну процесію з хлібом-сіллю зустріли батьки одружених. У просторому залі клубу вже й столи накриті. Гостей запрошують зайняти місця.

Багато теплих побажань було сказано в той день молодому подружжю. Немало і цінних подарунків піднесли. Від правління колгоспу — швейну машину, від комсомольської організації — годинник. А секретар райкому партії т. Лебеденко особисто вручив чайний і столовий сервізи.

К. ОЛЕКСІЄНКО.

НА ЧОВНІ.
Фото В. Ковпака.

У МАЙБУТНІХ ДИРИГЕНТІВ

Перемагають сильні, витривалі КОМСОМОЛЬСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

Їх полонила музика

Театр неповненький. Лунає третій дзвінок. Хвиля звичайного театрального збудження поступово спадає і зникає десь на останньому ярусі. Де-не-де вихолпостється і тоне шепіт. Гаснуть останні люстри. Піднімається завіса.

«Горные вершины
Спят во тьме ночной;
Тихие долины
Полны свежей мглой...»
Зал не дихне. Він зачарований хором.

«...Подожди немного,
Отдохнешь и ты».

І раптом зривається гучне: «Браво! Браво!», «Лю-

бович, браво!» Диригент повертається до публіки. Високий, гарний юнак років 23—24. Стримано вкладає і зникає десь на останньому ярусі. Знову вибух оплесків...

Тільки... такої картини ще не було. Юрій Любичев справді до самозабуття любить «Горные вершины» А. Рубінштейна. Та диригент він поки що хором своїх же однокласників з тим, щоб наступного разу слухально ловити жести диригента-товариша. Юні диригенти, а також концертмейстери і оркестранти вчаться в Кіровоградському музичному училищі. Так, як і всі студенти, учні, вони гарячково поглинають книги перед заліками та екзаменами, трепетно чекають стипендію і закохано розповідають новачкам про «виключність» своєї майбутньої професії. А може, інколи більш закохано, ніж всі, бо музика все ж таки здатна проникати в такі людські тайники, які для інших витворів розуму й рук лишаються недоступними.

— Я дуже люблю Чайковського. Щось неповторно глибоке і ніжне є в його музиці... — Таміла Слободяник запинається і не знаходить слів, щоб висловити своє захоплення.

— Правда, мені було спочатку важкувато... Багатьом з них було нелегко, коли вони, колишні робітники, вихованці дитячих будинків, колгоспники, учні, вперше прийшли в училище. Одні добре володіли якимсь інструментом, інші — трохи знали нотну грамоту, а треті — просто любили музику.

Праця перемогла все: невміння, безвір'я, розпач. Прийшов вчителів грати на балні сільський хлопцеві. Дебелий, трохи вайлуватий, руки неслухняні. Минув рік, і той самий сільський хлопець Геннадій Козут на екзамені викликав захоплення у своїх вихователів.

В училищі йдуть екзаменні перші з часу його заснування — жовтня 1959 року. Пролетять ще три роки, і звідси вийде перший загін диригентів і оркестрантів, викладачів дитячих музичних шкіл і концертмейстерів. Можливо, не кожен з них буде вклонятися зі сцени великого театру, та всі вони понесуть між люди цілющу любов до музики, до мистецтва.

А. ВОЩАНСЬКА.

Світлана йде до мети

Сімнадцятирічна студентка Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Світлана Петриченко, яка в минулому році вступила на перший курс факультету фізичного виховання, не мала особливих даних для занять легкою атлетикою. Та дівчина твердо вирішила спеціалізуватися в одному з найскладніших видів легкої атлетики — п'ятиборстві.

Невтомні тренування... Безсонні ночі над теоретичною літературою і перші невдачі... Та ніщо не могло зломити вперту волю юної спортсменки. Наполеглива праця принесла не малі досягнення. В минулому році Світлана добилася права на участь у II-й Спартакіаді України. З Києва вона повернулася рекордсменкою області з п'ятиборства.

Тепер Світлана разом із своїм досвідченим тренером М. М. Черновим наполегливо готується до Спартакіади вісних учбових закладів у місті Харкові. Рекордсменка мріє виконати на цих змаганнях норматив 1-го спортивного розряду з п'ятиборства.

Леся СИНЬГАУВСЬКА.

На фото: рекордсменка області з п'ятиборства Світлана Петриченко.

Не вигадка — факт

ШЛЯХ ДО БЕЗСМЕРТЯ

Бернард Шоу, вже будучи прославленим письменником, зіткнувся одного разу на дорозі з велосипедистом. На щастя, все закінчилося переляком. Велосипедист став вибачатися, але Шоу зауважив:

— Вам не поталанило, сер! Ще трохи енергії, і ви б заслужили безсмертя, як мій вбивця.

НАУКА І РЕЛІГІЯ

На урочистому обіді, присвяченому відкриттю нового університету, відомий природодослідник XIX сторіччя Ернст Геккель сидів за столом поряд з одним священиком. Коли той по обіді вийняв сигару, Геккель люб'язно запропонував йому вогонь, але зробив це так невміло, що запалений сірник, як тільки опинився в руках священика, згас.

— Дивіться, — промовив священик з глузливою посмішкою, — світло науки погасло.

Геккель ствердно хитнув головою:

— Нічого дивного. В руках церкви це не вперше.

Редактор П. МАРЧЕННО.

МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ

З ІСТОРИЧНОЇ ХРОНІКИ НАШОЇ ОБЛАСТІ

27 жовтня 1882 року на сцені Єлисаветградського театру в ролі Наталки Полтавки за однойменною п'єсою І. Котляревського вперше заіскрився блискучий талант Марії Костянтинівни Заньковецької. Вдень під час релетиції артистка зворушливо проспівала:

Ой мати, мати, серце не вважає,
Кого раз полюбить,
з тим помирає.

Оркестр перестав грати після цієї арії. Оркестранти і студентська молодь, що була присутня в театрі, влаштували Заньковецькій бурхливу овацію, урочисто вітали великий артистичний талант. А ввечері того ж дня Марія Костянтинівна чарувала глядачів своєю чудовою, реалістичною грою. Так розпочався професійний шлях видатної української артистки.

До війни підприємства Олександрії давали за рік

всього лише 400 тисяч тонн вугілля, а зараз — близько дев'яти мільйонів тонн — більше як у 22 рази! Тепер два олександрійські розрізи і шахти дають майже половину того вугілля, що його в 1913 році давав увесь Донбас!

СПОРТИВНИЙ ТИЖДЕНЬ

ТРИ дні над стадіоном ДСТ «Авангард» майорів прапор XV спартакіа-

В командному заліку перше місце зайняли плавці Кіровограда (666 очків), на другому — олександрійці (447 очків). Результати запливів свідчать про слабкий добір тренерських кадрів, про бідність баз. Чи не

го пістолета на відстані 50 метрів. Він виконав норму II спортивного розряду, набравши 243 очка. Вправу з трьох положень з дрібнокаліберної гвинтівки (лежачи, з коліна та стоячи) найкраще виконав Г. Василенко (Кіровоград). Його рекорд 535 очків. Третій рекорд встановив Г. Коб'яков, якому вдалося 60 пострілами з дрібнокаліберної гвинтівки набрати 575 очків. Непогано виступали і інші представники 23 команд області.

ЛЕГКОАТЛЕТИ поліпшили шість досягнень області: метання молота маловісківським спортсме-

Ю Н І

ном Н. Міщенком (30 м. 3 см), штовхання ядра А. Топтуном з Ново-Архангельського району (13 м. 22 см.), біг на 200 метрів з бар'єрами А. Стороженком з Олександрії (30 сек.), диск найкраще метнув В. Рак (36 м. 70 см.) з Бобринця, В. Канцер (Кіровоград) стрибнув у висоту з жердиною на 2 м. 90 см і олександрієць М. Бендеров домігся хорошого результату з восьмиборства (2248 очків).

На 25 см перевершено рекорд області з штовхання ядра Н. Гордієнко (Хмельський район), який був встановлений у 1954 році маловісківською легкоатлеткою Бурятинською.

пора б комсомолі подумати про спорудження зимових басейнів?

Перемагають сильні: хто регулярно відвідує заняття, уважно прислухається до кожного слова тренера, хто

П. Дудник на лінії вогню.
Фото В. Штейнберга.

досить часто змагається. Тож не дарма П. Дудник (Кіровоград) вдалося встановити рекорд області по стрільбі з дрібнокаліберно-

СТАРТУЮТЬ

ди школярів області. Три дні напруженої боротьби за кожну долю секунди, за кожний сантиметр, за кожен м'яч... Хто виграв? Кому посміхнеться перемога?

На водній станції пожевлення. Болільники зібралися тут ще задовго до старту перших запливів. Вони чекають нових рекордів.

Що ж показали змагання? Півкроку вперед... тільки півкроку! В запливі на сто метрів вільним стилем найкращий результат (1 хв. 16 сек.) показав олександрійський плавець В. Груша, що і є на сьогоднішній день новим рекордом області. Другий рекорд на дистанції 200 метрів стилем «брас» встановив кіровоградець В. Пустовий (3 хв. 35 сек.). Рекорди... Досить біди рекорди. Адже вони прирінуються лише до норми III спортивного розряду.

У запливі на 1.500 метрів вільним стилем тільки один В. Шеглов наблизився до норми юнацького розряду. Досить слабо виступали дівчата.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора, відповідального секретаря — 5-40, загальний — 6-24.

БК 01602. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 4381. Т. 30.000.